Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 176 704 van 20 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **Ten X**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 11 oktober 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. PEHARPRE, die *loco* advocaat B. VAN OVERDIJN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De in de aanhef van dit arrest vermelde beslissing vormt de bestreden beslissing, waarin de nuttige feiten opgelijst zijn. De bestreden beslissing luidt als volgt:
"*BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN*

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw:

naam : L.
voornaam : M.
geboortedatum : (…)
geboorteplaats : (…)
nationaliteit : Algerije

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Frankrijk toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.
De betrokkene, staatsburger van Algerije die van Arabische afkomst verklaart te zijn, werd op 01.09.2016 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 02.09.2016 asiel in België. Ze was in het bezit van haar originele paspoort met nummer 142681525 (afgegeven door Ain Turk op 06.04.2014 en geldig tot 05.04.2024) dat een geldig Schengenvisum bevatte met nummer 515306606 (geldig voor een verblijf van 90 dagen van 03.04.2016 tot 29.09.2016). Verder was betrokkene ook nog in het bezit van haar origineel rijbewijs met nummer 2298417 (afgegeven door Ain Turk op 18.08.2016 en geldig tot 18.08.2026), haar originele akte van celibaat met nummer 930682 (afgegeven door Ain Turk op 16.08.2015), haar origineel familiaal uittreksel (afgegeven door Ain Turk op 21.03.2016) en haar originele levensakte (afgegeven door Ain Turk op 21.03.2016). Het feit dat betrokkene in het bezit was van een geldig visum voor de Schengenstaten wordt ook bevestigd door het vingerafdrukkenonderzoek waaruit blijkt dat betrokkene op 16.03.2016 een visumaanvraag indiende bij de Franse vertegenwoordiging te Algerije. Dit visum werd op 03.04.2016 in Franse vertegenwoordiging aan betrokkene afgeleverd voor een verblijf van 90 dagen en geldigheidsduur van 03.04.2016 tot 29.09.2016. Uit het vingerafdrukkenonderzoek blijkt verder ook dat het visum geldig was voor de Schengenstaten en het een visum voor Kort Verblijf (Type C) voor meerdere binnenkomsten betrof.
Op 06.09.2016 werd betrokkene gehoord in het kader van haar asielaanvraag in België. Hierin bevestigde ze het feit dat haar vingerafdrukken bij de Franse ambassade geregistreerd werden in het kader van een visumaanvraag. Ze bevestigde ook dat dit visum aan haar werd afgeleverd en dat ze van het desbetreffende visum gebruik maakte om naar het grondgebied van de lidstaten te reizen. Daarnaast legde betrokkene het desbetreffende visum ook voor op het moment van haar gehoor in België. Met betrekking tot haar concrete reisroute tot in België verklaarde betrokkene op 25.08.2016 vertrokken te zijn vanuit Oran (DZA) en stelde ze eerst per ferry naar Spanje te zijn gereisd waar ze één nacht op straat in Alicante (ES) verbleef. Dit wordt ook bevestigd door een binnenkomststempel in het voorgelegde paspoort van betrokkene waaruit blijkt dat ze op 26.08.2016 te Alicante (ES) arriveerde. Verder tonen deze binnenkomst - en vertrekstempels ook aan dat betrokkene in de periode tussen 18.04.2016 en 30.04.2016 in Frankrijk verbleef op grond van het aan haar in Franse vertegenwoordiging afgeleverde Schengenvisum. Het feit dat betrokkene vervolgens nogmaals op basis van dit visum naar het grondgebied reisde is geen indicatie van een illegale binnenkomst vermits het aan haar afgeleverde visum geldig was voor meerdere binnenkomsten. Betrokkene verklaarde na haar verblijf in Alicante (ES) per auto en taxi te zijn doorgereisd naar België met een transit via Frankrijk. Ze verklaarde op 01.09.2016 in Brussel (BE) gearriveerd te zijn en vroeg asiel in België op 02.09.2016. Betrokkene benadrukte tijdens haar gehoor nergens anders asiel te hebben gevraagd dan in België.
Tijdens haar gehoor in België d.d. 06.09.2016 werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat ze besloot in België asiel te vragen omdat België de mensenrechten beter respecteert dan andere landen. Met betrekking tot een overdracht naar Frankrijk in het kader van Verordening 604/2013 stelde betrokkene verre familieleden te hebben in Frankrijk en verklaarde ze daar van weg te willen blijven en niet dicht bij hen te willen wonen.
Via een schriftelijke tussenkomst van haar raadsman d.d. 10.10.2016 verzette betrokkene zich verder tegen een overdracht naar Frankrijk in het kader van Verordening 604/2013. De raadsman van

betrokkene vraagt onze diensten de toepassing van de soevereiniteitsclausule op basis van verscheidene elementen. Allereerst maakt de raadsman van betrokkene melding van de persoonlijke situatie van betrokkene, meer specifiek haar vluchtmotieven en haar relatie met haar in Frankrijk verblijvende familieleden. Daarnaast stelt de raadsman van betrokkene ook dat de situatie van asielzoekers in Frankrijk dermate dramatisch is dat betrokkene het risico loopt op verboden handelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Hij verweest in dit verband ook naar verscheidene passages uit een rapport daterend van 2012 ("Droit D'Asile en France: Conditions d'Accueil État Des Lieux 2012" uitgaande van de Franse organisatie CFDA). Dit rapport doet verslag over de toegang tot de basisstructuren van asielzoekers in Frankrijk en maakt volgens de raadsman van betrokkene melding van verscheidene tekortkomingen op vlak van aantal plaatsen en termijn van ontvangst. Verder stelt de raadsman van betrokkene ook dat betrokkene aan een bijzonder kwetsbaar profiel behoort en dat het meer dan waarschijnlijk is dat betrokkene in Frankrijk niet in een opvangcentrum wordt geplaatst en verplicht zal zijn om op de straat te leven waardoor ze hopeloos aan onmenselijke behandelingen blootgesteld zal worden in de zin van artikel 3 van het EVRM. Verder verwijst de raadsman van betrokkene in het kader van het bovenstaande rapport ook naar de toegang tot de asielprocedure en de rechten van aanvragers in Frankrijk en benadrukt hij sterk het feit dat asielzoekers in Frankrijk voorafgaand een betaalbaarstelling dienen te deponeren. Verder stelt hij ook dat zolang asielzoekers hun verzoek niet hebben ingediend in Frankrijk ze niet in aanmerking komen voor hulp. Hij verwijst verder ook naar een gebrek aan tolken in Frankrijk en naar het feit dat de toegang tot een advocaat niet gegarandeerd zou worden aan het begin van de asielprocedure alsook bij beroepsprocedures. Verder is volgens de raadsman van betrokkene de toegang tot platformen van hulp voor asielzoekers tevens ook niet altijd gegarandeerd. De raadsman van betrokkene verwijst in dit verband ook naar een verslag van de Commissaris voor de Rechten van de Mens waaruit blijkt dat de Franse situatie dramatisch blijft en maakt hij melding van systemische defecten die het risico op een onmenselijke behandeling aanduiden. Er wordt ook melding gemaakt van beslissingen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) met betrekking tot Frankrijk waarin bijlage 26quaters werden vernietigd op basis van de door de raadsman van betrokkene aangehaalde rapporten waarin onder meer geconstateerd werd dat het bijzonder moeilijk is voor de mensen om hun asielaanvraag in te dienen en toegang te verkrijgen tot de noodzakelijke zorgen. Daarnaast worden, volgens de raadsman van betrokkene, meer en meer asielzoekers in Frankrijk met geweld geconfronteerd en wordt er opgeroepen tot detentie van asielzoekers door de Franse overheden. De raadsman van betrokkene concludeert dan ook met te stellen dat het in deze context totaal onmogelijk is om betrokkene naar Frankrijk over te dragen in het kader van Verordening 604/2013 en voert hij de toepassing van de soevereiniteitsclausule aan.

Betrokkene stelde geen in België verblijvende familie te hebben. Ze stelde wel verre familieleden te hebben die in Frankrijk verblijven maar gaf geen verdere details mee betreffende hun persoonlijke gegevens, verblijfplaats en verblijfsstatuut in Frankrijk.

Op 20.09.2016 werd er voor betrokkene een overnameverzoek gericht aan de Franse instanties die op 22.09.2016 instemden met ons verzoek tot overname en met de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene op grond van artikel 12(2) van Verordening 604/2013.

We wijzen er verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie voor een bepaalde lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de

verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wijzen ze er verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We herhalen desbetreffend ook nogmaals dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat ze besloot in België asiel te vragen omdat België de mensenrechten beter respecteert dan andere landen benadrukken we dat Frankrijk, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Dit impliceert verder dan ook dat de Franse autoriteiten asielaanvragen behandelen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Frankrijk onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Dit impliceert verder ook dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat België de mensenrechten beter zou respecteren dan Frankrijk.

Betrokkene stelde verder ook zich te verzetten tegen een overdracht naar Frankrijk in het kader van Verordening 604/2013 op basis van het feit dat ze verre familieleden heeft wonen in Frankrijk en dat ze niet dicht bij hen wil wonen. Dit wordt ook verder verduidelijkt door de raadsman van betrokkene in zijn tussenkomst d.d. 10.10.2016 waarin wordt gesteld dat betrokkene omwille van een persoonlijke conflict met haar vader haar thuisland ontvluchtte en dat haar vader verschillende kennissen en familieleden heeft in Frankrijk. We merken desbetreffend op dat de loutere aanwezigheid van familieleden in een bepaalde lidstaat op zich niet voldoende grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het feit dat er verre familieleden van betrokkene in Frankrijk verblijven impliceert niet automatisch dat betrokkene ook effectief contact moet zoeken met haar familieleden of dat zij in de buurt van hen dient te verblijven. Daarnaast merken we op dat betrokkene zich in geval kan van persoonlijke veiligheidsproblemen omtrent haar in Frankrijk verblijvende familieleden kan wenden tot de bevoegde Franse instanties. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan ons inzien niet worden besloten dat de Franse instanties de betrokkene in geval van problemen inzake haar persoonlijke veiligheid niet de nodige bijstand en bescherming zouden bieden.

Omtrent de verklaring van betrokkene dat ze nergens anders asiel vroeg merken we op dat de Franse instanties op 22.09.2016 met toepassing van artikel 12(2) van Verordening 604/2013 instemden met de overname van betrokkene. Dit artikel stelt dat: "wanneer de verzoeker houder is van een geldig visum, is de lidstaat die dit visum heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, tenzij dit visum namens een andere lidstaat is afgegeven op grond van een vertegenwoordigingsregeling als bedoeld in artikel 8 van Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (1). In dat geval is de vertegenwoordigde lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming." Het feit dat betrokkene geen asielaanvraag indiende in Frankrijk heeft dan ook geen invloed op de overname van betrokkene door de Franse instanties en de behandeling van haar asielaanvraag door de Franse autoriteiten. Verder impliceert de overname op grond van dit artikel ook dat de betrokkene na overdracht aan Frankrijk bij de bevoegde instanties een

asielaanvraag kan indienen die door de Franse autoriteiten onderzocht zal worden. We benadrukken verder ook dat de Franse autoriteiten de betrokkene niet zullen verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar asielaanvraag. Verder zal betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming ook gemachtigd zijn om te verblijven in Frankrijk en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen.

We verwijzen in dit verband, en in verband met de door de raadsman van betrokkene aangehaalde elementen betreffende de toegang tot de asielprocedure in Frankrijk, ook naar het rapport over Frankrijk van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Claire Salignat, Véronique Planès-Boissac, Barbara Joannon; "Asylum Information Database - Country Report: France"; up-to-date tot 27.11.2015; hierna AIDA-rapport genoemd; een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Hierin wordt duidelijk bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublin-Verordening" aan Frankrijk worden overgedragen en die voorafgaand geen asiel vroegen in Frankrijk, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (p. 37, §7: "Concerning access to the asylum procedure upon return to France under the Dublin Regulation, these applications are treated in the same way as any other asylum applications.") Verder kent Frankrijk onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen van detentie en verwijdering. Op basis van dit objectieve AIDA-rapport over Frankrijk dat, in tegenstelling tot het door de raadsman van betrokkene aangehaalde rapport dat reeds van 2012 dateert, up-todate is tot 27.11.2015 denken we dan ook te mogen besluiten dat betrokkene wel degelijk toegang zal verkrijgen tot de asielprocedure in Frankrijk en dat haar vluchtmotieven in Frankrijk het voorwerp zullen zijn van een gedegen onderzoek. Dit betekent ook dat de Franse autoriteiten betrokkene niet zullen verwijderen naar haar land van herkomst zonder een uitgebreid objectief, individueel en onpartijdig onderzoek van haar asielaanvraag in België.

Met betrekking tot de door de raadsman van betrokkene aangehaalde kanttekeningen en meldingen omtrent de opvangstructuren in Frankrijk en het gebrek aan opvangplaatsen in Frankrijk beamen we wel dat ook in het bovenvermelde AIDA-rapport kanttekeningen worden geplaatst bij de capaciteit van de Franse opvangstructuren. Hieromtrent wensen we op te merken dat dit rapport tevens meldt dat de Franse overheid in alle departementen werk maakte van bijkomende opvangplaatsen (p. 74). Verder wijzen we op de recente wijzigingen in de Franse wetgeving ter zake in het kader van de volledige omzetting van de nieuwe opvangrichtlijn en die in werking trad vanaf januari 2016. De nieuwe wetgeving voorziet onder meer dat alle asielzoekers van materiële opvang zullen kunnen genieten en dat de toewijzing van opvangplaatsen nationaal zal worden gecoördineerd. Op basis van deze elementen besluiten we dan ook dat de toegang tot Frankrijk niet dermate structurele tekortkomingen kent dat een overdracht van betrokkene aan Frankrijk in strijd zou zijn met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De raadsman van betrokkene maakte in zijn tussenkomst d.d. 10.10.2016 verder ook melding van het feit dat er een gebrek aan tolken en rechtsbijstand zou zijn met betrekking tot de asielprocedure in Frankrijk. We verwijzen in dit verband nogmaals naar het meer recente AIDA-rapport over Frankrijk waarin met betrekking tot de aanwezigheid van tolken geen melding wordt gemaakt van structurele problemen en tekortkomingen. Zo stelt het rapport duidelijk dat er voldoende tolken aanwezig zijn in Frankrijk en dat er ook voorzien wordt in de keuze van het geslacht van de tolk (p. 28-29). Ook met betrekking tot de toegang tot rechtsbijstand, zowel bij de asielprocedure als bij de beroepsprocedure bij negatieve beslissingen, maakt het hierboven vermelde AIDArapport geen melding van structurele tekortkomingen (p. 32). Verder stelde de raadsman van betrokkene ook dat de toegang tot platformen van hulp voor asielzoekers niet altijd gegarandeerd wordt door de Franse autoriteiten. In verband met toegang tot ngo's en hulp van het UNHCR maakt het AIDA-rapport over Frankrijk melding van voldoende en effectieve toegang tot informatie en hulp aangeboden door deze platformen (p. 53).

Betreffende de verwijzing van de raadsman van betrokkene naar toegenomen geweld tegen asielzoekers in Frankrijk merken we op dat deze bewering niet verder concreet gestaafd of aangeduid wordt met aangehaalde documenten of elementen. Daarnaast merken we ook op dat de raadsman geen verduidelijking geeft over het feit dat dit geweld het gevolg is van daden van de Franse instanties zelf. Indien het desbetreffende geweld eerder gestoeld is op geweld van individuelen merken we op dat het gaat over zeer specifieke zaken en dat eenmalige incidenten met individuen in Frankrijk niet automatisch een indicatie betekenen van systematisch geweld tegen asielzoekers in Frankrijk. Verder merken we op dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid.

De raadsman van betrokkene vermeld in zijn tussenkomst ook een toegenomen detentie van asielzoekers in Frankrijk. We benadrukken hierbij ook dat het rapport dat de raadsman van betrokkene desbetreffend aanhaalt dateert van 2012 terwijl het AIDA-rapport over Frankrijk up-to-date is november 2015 en dat er hierin geen melding wordt gemaakt van systematische detentie van asielzoekers in

Frankrijk die in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast benadrukken we ook nogmaals dat Frankrijk onafhankelijke beroepsprocedures kent betreffende beslissingen van detentie. In verband met de verwijzing naar arresten van de RVV in verband met de vernietiging van beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (Bijlage 26quater) voor Frankrijk merken we op dat beroepsprocedures bij de RVV individueel worden behandeld en dat dit niet automatisch impliceert dat de situatie van betrokkene dermate vergelijkbaar is met de situatie die in deze arresten aanwezig waren.
Tot slot benadrukken we dat betrokkene tijdens haar gehoor stelde in goede gezondheidstoestand te verkeren en merken we op dat tot ze tot op heden in het kader van haar asielprocedure geen medische attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat zij door overdracht aan Frankrijk vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De raadsman van betrokkene stelde in zijn tussenkomst d.d. 10.10.2016 wel dat betrokkene aan een kwetsbaar profiel behoort en dat zij nood heeft aan psychotherapeutische zorg. We merken op dat betrokkene tijdens haar gehoor in België zelf geen melding maakte van problemen omtrent haar mentale gezondheidstoestand en dat de raadsman van betrokkene tevens ook geen medische attesten of andere documenten aanhaalt die deze gezondheidstoestand van betrokkene verder duiden of aantonen.
Daarnaast wordt in het geactualiseerde AIDA-rapport over Frankrijk ook melding gemaakt van het feit dat Dublinterugkeerders op dezelfde manier behandeld worden als reguliere asielzoekers in Frankrijk (p. 37). Dit impliceert dan ook dat de Franse instanties via een specifieke procedure zullen onderzoeken of betrokkene al dan niet tot een kwetsbaar profiel behoort waardoor er bijkomende opvanggaranties kunnen worden vastgelegd voor betrokkene (p. 79). Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen, zo hebben asielzoekers in Frankrijk toegang tot het nationale stelsel van ziekteverzekering. Desbetreffend verwijzen we tevens ook opnieuw naar het hierboven reeds vermelde AIDA-rapport dat stelt dat asielzoekers, net zoals andere burgers van derde landen, toegang hebben tot gezondheidszorg op basis van het systeem van de universele ziekteverzekering (CMU), waarbij asielzoekers tevens vrijgesteld zijn van de verplichting om minstens drie maanden in Frankrijk te hebben verbleven die voor andere burgers van derde landen wel van toepassing is. Daarnaast beschikt Frankrijk ook over het systeem van medische staatshulp (AME) na een verblijf van minstens drie maanden in Frankrijk. Dit laatste impliceert ook dat asielzoekers toegang hebben tot psychologische en psychiatrische hulp. Uit de elementen van het AIDA-rapport denken we dan ook te kunnen afleiden dat de toegang tot gezondheidszorg voor asielzoekers in Frankrijk geen dermate structurele problemen of tekortkomingen kent waardoor de overdracht van betrokkene zou leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zouden zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Tevens zullen de Franse autoriteiten tenminste zeven werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.
Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.
Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening 604/2013.
De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.
Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Franse autoriteiten."

Samen met de bestreden beslissing werd op dezelfde dag een beslissing getroffen tot vasthouding in een welbepaalde plaats.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.
Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.
Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"*Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid".*

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoekster zich in een situatie waarbij zij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet of ter beschikking is gesteld van de regering. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.
Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.
Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).
De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).
Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt

dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.
De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een enig middel werpt verzoekster de schending op van de zorgvuldigheidsplicht, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 EVRM en van de artikelen 4 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Verzoekster werpt tevens op dat de bestreden beslissing getuigt van een manifeste appreciatiefout.

Verzoekster betoogt als volgt:

“In wat DVZ is van mening dat de recente documentatie geen risico van onmenselijk behandeling bewijst wegens systemisch probleem in de ontvangst van de asielzoeker beschadigt.

Terwijl het bestuur begaat manifeste beoordelingsfouten in de lezing van de documentatie betreffende Frankrijk.

Terwijl ze doet een gedeeltelijke lezing, niet houdt rekening van het geheel van alle verstuurde documenten, rekening houdend geen aldus met het geheel van de beschikbare informatie, dat aldus het principe van het behoorlijke bestuur in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht schendt.

Terwijl bijgevolg een risico van onmenselijke behandeling door van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest verboden bestaat voor de verzoekster in geval van terug naar Frankrijk.

Terwijl DVZ moet een onderzoek maken over de risico van schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest in geval van terugkeer naar Frankrijk, die in casu werd niet gemaakt en bijgevolg is er een schending van deze artikels.

Terwijl de bestreden beslissing schendt artikelen 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 over de formele motivatie van de administratieve handelingen.

Het is allereerst nodig om eraan te herinneren dat artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en artikel 4 van het
Handvest van de fundamentele Rechten van de Europese Unie elke onmenselijke behandeling verbieden.

Het is allereerst nodig om eraan te herinneren dat artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en artikel 4 van het
Handvest van de fundamentele Rechten van de Europese Unie elke onmenselijke behandeling verbieden.

Geen enkele definitie werd aan deze notie in het Verdrag of Handvest gegeven, en deze notie door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens wordt geïnterpreteerd.

Het moet onderlijd worden dat in zijn M.S.S-arrest,, het Hof heeft gezegd dat de overtredingen van de Europese verplichtingen inzake ontvangst van de asielzoekers tot een overtreding van artikel 3 EVRM leidden.

Bovendien altijd volgens het M.S.S-arrest., moet elke Lidstaat controleren, in geval van terugkeer in verband met een procedure Dublin„ of een van een asielzoeker, zou leiden tot een overtreding van artikel 3 EVRM, wegens de nalatigheden van de verantwoordelijke stand voor de procédure.

Het moet ook herhalen het onderwijs van het Arrest Singh EVRM van 2 oktober 2012.
Immers Heeft Het Hof gezegd in de considerans 92 dat:

« Deuxièmement, compte tenu en particulier de l'importance que la Cour attache à l'article 3 et de la nature irréversible du dommage susceptible d'être causé en cas de réalisation du risqué de torture ou de mauvais traitements, l'article 13 exige un contrôle attentif (Chamaïev et autres c. Géorgie et Russie, no 36378/02, § 448, CEDH 2Û05-1ÍÎ), un examen indépendant et rigoureux de tout grief aux termes duquel il existe des motifs de croire à un risque de traitement contraire à l'article 3 (Jabari c. Turquie, no 40035/98, § 50, CEDH 2000-VIII). L'instance nationale doit être compétente pour examiner le contenu du grief et à offrir le
redressement approprié (ibidem, § 50), Dans l'arrêt Yoh-Ekale Mwanje c. Belgique (nol0486/10, §106, 20 décembre 2011), la Cour a précisé que l'instance de contrôle ne pouvait pas se placer fictivement au moment où l'administration a adopté la décision litigieuse pour en apprécier la validité au regard de l'article 3 et ainsi faire l'économie d'un examen attentif et rigoureux de la situation individuelle de l'intéressé. »

Aldus een terug naar een andere Lidstaat die zijn verplichtingen inzake ontvangst van de asielzoekers niet zou eerbiedigen, en die gebreken tot gevolg heeft die in de te wijten materiële hulp schreeuwen, zou vormen een overtreding van artikel 3 EVRM.

Bovendien, gezien het belang van dit artikel, moet de rechter met het geheel van de elementen rekening houden die hem worden gepresenteerd.

Dezelfde redenering wordt gehouden door het Hof van Justitie van de Europese Unie, op basis van artikel 4 van het Handvest van de Fundamentele Rechten van de Europese Unie, die ook verbied de onmenselijke behandelingen.

Aldus heeft CJUE in het arrest C-493/10 en C-410/11 (samengevoegde zaken) van 21 december 2011 geoordeeld:

"86. Ingeval ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekortschieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest, is deze overdracht echter in strijd met die bepaling.

En " 91. Anders dan wordt betoogd door de Belgische, de Italiaanse en de Poolse regering, die van mening zijn dat de lidstaten niet over geschikte instrumenten beschikken om te beoordelen of de verantwoordelijke lidstaat de grondrechten eerbiedigt en dus in te schatten welke risico 's een asielzoeker daadwerkelijk loopt in geval van overdracht aan deze lidstaat, is informatie zoals die welke het Europees Hof voor de rechten van de. mens aanhaalt, geschikt voor een beoordeling door de lidstaten van de werking van het asielstelsel in de verantwoordelijke lidstaat, zodat een evaluatie van de risico 's mogelijk is.

92. Er dient te worden gewezen op de relevantie van de door de Commissie opgestelde rapporten en voorstellen voor wijziging van verordening nr. 343/2003. Het bestaan daarvan kan de lidstaat die de asielzoeker moet overdragen, niet onbekend zijn, aangezien hij heeft deelgenomen aan de werkzaamheden van de Raad van de Europese Unie, die een van de geadresseerden van die rapporten en voorstellen is.

93. Bovendien bepaalt artikel 80 VWEU dat aan het asielbeleid en de uitvoering daarvan de beginselen van solidariteit en billijke verdeling van de verantwoordelijkheid tussen de lidstaten, ook op financieel vlak, ten grondslag liggen. Richtlijn 2001/55 vormt een voorbeeld van die solidariteit, maar de daarin vervatte solidariteitsmechanismen gelden, zoals ter terechtzitting is gezegd, enkel voor volkomen uitzonderlijke situaties binnen de werkingssfeer
van deze richtlijn, te weten de massale toestroom van ontheemden.

94. Hieruit volgt dat het, teneinde de Unie en haar lidstaten in staat te stellen hun verplichtingen inzake de bescherming van de grondrechten van asielzoekers na te komen, aan de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, staat, in situaties zoals die welke in de hoofdgedingen aan de orde zijn, een asielzoeker niet aan de „verantwoordelijke lidstaat" in de zin van verordening nr. 343/2003 over te dragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. "

Aldus blijkt het uit deze rechtspraken, maakt hij zich enerzijds los dat de Lidstaten geen asielzoeker naar een andere Lidstaat kunnen terugsturen die systemische defecten van de asielprocedure en van ontvangst kent en anderzijds de Lidstaten hebben een positieve verplichting van informatie wat deze situatie betreft

In casu, heeft DVZ beslist om het dossier van de verzoekster naar Frankrijk te sturen op basis van Dublin ÏÏI Regeling.

Mevrouw had echter de toepassing van de Soevereniteit Clausule aangevraagd voor twee elementen.

Ten eerst is ze bang van haar familieleden die in Frankrijk leven.

Immers moet het onderlijnend worden dat ze haar land van herkomst moest verlaten wegens problemen met haar familie en met haar vader.

Mevrouw L(…) had het aan DVZ uitgelegd en DVZ werd ook op den hoogte gebracht door haar raadsman.

DVZ verwijst naar het feit dat Mevrouw geen bewijzen brengt en dat de Franse overheden een nuttige bescherming zou kunnen geven.

Echter moet het vaststellend worden dat DVZ niet rekening gehouden heeft met de context en van de verschillende elementen van het dossier.

Immers Mevrouw had haar asielaanvraag in de loop van september ingediend terwijl ze akten van foltering vluchtte.

Ze werd en blijft nog erg geschokt door wat ze in Algerije heeft geleefd en kon dan een plaats in ontvangstcentrum hebben.

Afspraken voor psychologische specialisten werden moeten nemen.

Ongelukkig namen dergelijke stappen tijd en Mevrouw werd door DVZ vastgehouden.

Het moet nog onderlijnend worden welke bewijzen ze kon brengen in de mate dat ze geen contact met deze familieleden mag hebben ?

Aldus in dergelijke omstandigheden was het totaal onmogelijk om haar bewijzen te geven.

Zonder rekening houden van dergelijke omstandigheden had DVZ het behoorlijk bestuur in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

De middel is ernstig.
Die feit is ernstiger dat Mevrouw bang is om door haar familie in Frankrijk ontvoerd te worden om naar Algerije terug te keren.

Ten tweede is de situatie van de asielzoekers in Frankrijk zo dramatisch dat Mevrouw het risico loopt om verboden handelingen in de zin van artikel 3 EVRM te leven.

Immers werden verschillende documenten naar DVZ gestuurd die dergelijke situatie aantoont.

DVZ is van mening dat dergelijke documenten geen risico aantoont.

Echter moet het eerst vaststellen worden dat DVZ verschillende manifeste appreciatie fout heeft gepleegd.

Immers, betreffende het document « DROIT D'ASILE EN FRANCE: CONDITIONS D'ACCUEIL ÉTAT DES LIEUX 2012 » kunnen we lezen dat Frankrijk moet het doen tegenover belangrijke stoornissen.

Aldus kunnen we erin lezen op pagina 12 :

«Le résultat; aujourd'hui, est pitoyable : des préfectures de région débordées, des dispositifs engorgés voire bloqués du fait de l'impéritie du ministère en charge de l'asile, des centaines voire des milliers de demandeurs d'asile dépourvus de tout accompagnement sérieux pour l'examen des craintes qu'ils évoquent, des milliers de personnes déboutées, sans papiers} sans droits, et qui ne savent ni comment ni où elles pourraient reconstruire leur vie. »

Dat rapport gaat verder en diep en geeft ons uitleggingen over het Franse stelsel.

Aldus, is het verslag zonder beroep over de toegang tot de basisstructuren van ontvangst van de asielzoekers, CADA.

Immers kan men, op bladzijde 89 en volgende lezen dat het aantal plaatsen van ontvangst duidelijk ontoereikend ten opzichte van de aantallen van asielzoekers is.

De tabel van bladzijde 92 van het verslag is op zijn minst veelzeggend.

Aldus voor het enige jaar 2011, heeft Frankrijk meer dan 50.000 asielverzoeken geregistreerd, voor iets meer van 20.000 plaatsen ervan opvangcentrum en iets meer van 10.000 werkelijke toegangen in CADA.

Dat laat op de ruit ongeveer 40.000 personen...

Bovendien cm te veronderstellen dat er een plaats van ontvangst bestaat, kan de termijn van ontvangst binnen een instelling lang zijn.

Zoals op het verslag wijst, eens dat het aanbod van overname door de bevoegde prefect wordt aanvaard, moet de asielzoeker wachten op dat een plaats zich vrijmaakt.

Als deze termijn snel in een gebied van Frankrijk is, is de rest van het land per termijnen die van drie maanden getroffen aan geen enkele toelating gaan.

In het geval dat ons bezet, wordt Mevrouw vergezeld en vormt bijgevolg een bijzonder kwetsbare persoon.

Bijgevolg in geval van verwijzing naar Frankrijk, is het meer dan waarschijnlijk dat Mevrouw niet in een opvangcentrum wordt geplaatst en verplicht om aan de straat te leven.

Deze constatering wijst eveneens uit dat Frankrijk de Europese verplichtingen inzake ontvangst van de asielzoekers niet eerbiedigt.

Bijgevolg zou mevrouw hopeloos aan onmenselijke behandelingen blootgesteld worden en die in de 2in van artikel 3 EVHM in geval van verwijzing naar Frankrijk beschadigen.

Het rapport geeft ook ons informatie over de asielprocedure en de rechten voor de asielzoekers.

De synthese van bladzijde 9 is op zijn minst veelzeggend op de toegang tot de asielprocedure:

« En France, ce sont les plateformes d'accueil pour demandeurs d'asile (PADA) qui ont la charge de ce premier accueil Leurs missions, découlant du droit européen en matière d'asile, sont mises à mal, bien qu'essentielles pour un accès effectif aux garanties au droit d'asile.

Pour déposer une demande d'asile, il faut obligatoirement indiquer une adresse acceptée par la préfecture ou une « domiciliation postale » pour recevoir son courrier administratif Si des dispositifs ont été mis en place, l'accès à ce droit est loin d'être simple et la prise en charge est très hétérogène.

Enfin l'accès à la préfecture, devenue étape incontournable pour voir une demande d'asile enregistrée., est particulièrement difficile : au coeur du contrôle migratoire, cet accès est devenu le symbole des dysfonctionnements du système d'asile français. »

Hij kan verder gelezen worden dan een betaalbaarstelling voorafgaand aan elk deponeren van asielverzoek is, en deze formaliteit beperkt sterk het recht van toegang tot de procédure.

Immers komen de asielzoekers zeer vaak enig aan of in familie, kennen niemand in het land van komst en kunnen dus geen officieel adres hebben.

De verenigingen die een betaalbaarstelling voor de asielzoekers kunnen aanbieden moeten zich laten aanvaarden, en deze goedkeuring is steeds moeilijker om in manier zoals de mogelijkheden van invoering van de vragen te verkrijgen zijn sterk verminderd erover.

Meer moeten deze verenigingen eveneens een sterke vermindering van hun financiering het hoofd bieden, in manier zoals de termijnen van wachten die verlengen zich steeds meer tot meer dan 5 maanden kunnen gaan.

Dit is ernstiger dat de asielzoekers niet worden beschermd, en kunnen het onderwerp van een verwijderingmaatregel zijn terwijl zij hun verzoeken niet hebben kunnen indienen (bladzijde 61).

Aldus wijzen deze elementen uit dat de toegang tot de asielprocedure in Frankrijk steeds moeilijker, zo niet onmogelijk wordt.

In het geval dat ons bezet, zij zal talrijke administratieve complicaties het hoofd zou moeten bieden teneinde haar asielaanvraag in te dienen.

Laten we herinneren eraan dat zolang de mensen niet hun verzoek hebben ingediend, kunnen ze niet in aanmerking komen voor hulp voor de asielzoeker.

Deze feiten zijn ernstiger dat Mevrouw bijzonder jong is, zodanig dat zij aan alle gevaren van de straat zou uiteengezet worden.

Bovendien om te veronderstellen dat de asielzoekers de betaalbaarstelling kunnen verkrijgen, wordt hun trajecten nog niet beëindigd.

Immers moet ze haar registratie bij een prefectuur afgeven.

De situatie is meer dan ongelijk, sommige die geen diensten van tolken aanbieden, toch gegarandeerd door de richtlijn ontvangst van de asielzoekers.

Anderen weigeren om bepaalde soorten vraag te registreren...

Aldus door administratieve gebreken, garandeert mets dat Mevrouw haar asielverzoek bij de Franse overheid zal kunnen indienen.

Voorts vermeldt het verslag de daling van de kwaliteit van de ontvangst van de asielzoekers, deze zich aldus onder de standaarden bevinden die door de Europese richtlijnen (bladzijdes 10 van het verslag en 68 en volgend van het verslag) worden opgelegd.

Voorts is de toegang tot een advocaat niet garandeert aan het begin van het asielverzoek, en in geval van beroep tegen een beslissing van weigeringen, wordt de toegang tot een advocaat meer dan beperkt (volgende Bladzijdes 72 en van het verslag).

De toegang tot platformen van hulp voor de asielzoekers is niet altijd garandeert zodanig dat de verzoekers nooit toegang tot de belangrijkste informatie niet hebben.

Derhalve wijst het geheel van deze elementen uit dat Mevrouw onvermijdelijk aan onmenselijke behandelingen zou blootgesteld worden en die verboden door artikel 3 EVRM beschadigen, in geval van verwijzing naar Frankrijk, ten gevolge van nalatigheden in de ontvangst van de asielzoekers en dat de kwaliteit van de asielprocedures dergelijk is dat zij de toegang tot een werkelijk beroep niet in de zin van artikel 13 EVRM garandeert.

DVZ verwijst ook naar een rapport van Commissaris voor de Rechten van de Mensen.

Dat verslag beschrijft ook de Franse situatie als dramatisch.

Immers heeft Het Commissaris, na een onderzoek van terrein, erop kunnen wijzen dat alleen een derde van de asielzoekers recht op een onderdak hebben, terwijl dit recht hun garandeert door de Europese richtlijnen op dit gebied is.

Als er dringen.de overgangshulpmiddelen bestaat, riep de Commissaris van heeft vastgesteld dat de plaatsen duidelijk ontoereikend ten opzichte van het aantal asielzoekers waren.

Deze situatie heeft voor gevolg dat talrijke asielzoekers, en zelfs gehele families, worden verplicht om aan de straat te beleven.

Dit feit is ernstiger dat DVZ voorstelt om Mevrouw terug te sturen naar Frankrijk en dat, rekening houdend met de informatie, is het meer dan waarschijnlijk dat zij geen plaats in een structuur van ontvangst heeft en zich weer bevindt aldus aan de straat.

Voorts heeft de Commissaris erop gewezen dat het bedrag van uitkering dat aan de asielzoekers wordt toegekend, van 116 per dag per volwassene is.

Rekening houdend met de kosten van levensonderhoud, is dit bedrag duidelijk ontoereikend om in zijn behoeften te voorzien, en aldus niet Mevrouw zou toelaten om zich te plaatsen of zich te voeden op decente wijze.

Bijgevolg bevestigt dit laatste verslag de svstemische defecten waaraan moet het hoofd bieden de Franse overheid, en het risico van onmenselijke behandeling en die beschadigend in geval van verwijzing van Mevrouw naar Frankrijk.

Het moet ook onderlijnend worden dat het Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een bijlage 26quater vernietigd heeft op basis van dezelfde rapporten (CCE 159 901 van 14 januari 2016).

Immers heeft het door het Raad geconstateerd moet worden dat het bijzonder moeilijk is om voor de mensen hun asielaanvraag in te dienen, en die feit heeft gevolg op de toegang tot de medische zorgen.

Dat feit is ernstiger dat Mevrouw een psychotherapeutische volg nodig heeft.

Op dat feit verwijst DVZ naar het feit dat Mevrouw geen 9ter aanvraag ingediend heeft of geen medische attesten neergelegd heeft.

We moeten met vergeten dat Mevrouw is in september 2016 in België aangekomen is en dat het totaal onmogelijk is om de verschillende medische afspraken te nemen, en daarom kan ze geen medische attesten geven.

In die context is het totaal onmogelijke om Mevrouw naar Frankrijk over te sturen.

Bijgevolg moeten wij vaststellen dat PVZ verschillende manifeste appreciatiefout heeft gepleegd en dat de situatie voor asielzoekers in Frankrijk ernstig is.

Er bestaan dan ook risico's van onmenselijke behandelingen, verboden door artikel 3 EVRH en artikel 4 van de Handvest.
Meer moet het ook vaststellend worden dat DVZ niet met alle documenten rekening gehouden heeft.

Immers werd er recente krantartikels ook doorgestuurd over de actuele situatie van de asielzoekers in Frankrijk

,
Die artikels dateren uit juni, juli, en oktober 2016.

Nochtans moeten we vaststellen dat deze artikels niet door de bestreden beslissing niet geciteerd worden en moeten we besluiten dat ze niet m aanmerking genomen werden door DVZ.

Deze artikels zijn alarmerende over de situatie van de asielzoekers in Frankrijk.

Immers kunnen we lezen dat er nog erg moeilijkheden bestaan om toegang tot huisvesting te hebben.

Meer is er meer en meer geroepen tot detentie van asielzoekers door de Franse overheden.

De verschillende organisaties moesten ook vaststellen dat dergelijke detentie meer en meer de rechten van de gedetineerde mensen schendt.

Meer moeten verschillende organisaties vaststellen dat er meer en meer moeilijkheden zijn om een asielaanvraag in te dienen in Frankrijk.

Deze vaststellingen gekoppeld met de vorige artikelen a an tonen dat er een risico bestaat om onmenselijke behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM en artikel 4 van de Handvest in geval van terugkeer naar Frankrijk, en er bestaat een schending van deze artikels.

Meer moeten we ook vaststellen dat er een schending van het behoorlijk bestuur in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht is.

Immers heeft DVZ niet met alle de elementen rekening gehouden en er bestaat een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Ten laatste is er ook schending van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 over de formele motivatie van de administratieve handelingen, en van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980.

Deze artikels leggen op op DVZ zijn beslissing adequaat opeen feitelijk en juridisch vlak te motieveren.

In de mate dat de bestreden beslissing verschillende juridische bepalingen schenden is de bestreden beslissing adequaat niet gemotiveerd.

Bijgevolg is er ook schending van de artikel en 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 over de formele motivatie van de administratieve handelingen, en van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980.

Het middel is bijgevolg ernstig en de bestreden beslissing meet schorten in dringende noodzakelijkheid en vernietigd worden."

2.3.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3.2.3. De bestreden beslissing is ruim gemotiveerd. De juridische en feitelijke motieven waarop ze steunt worden op een duidelijke en toegankelijke wijze weergegeven. Verzoekster kan gelet op wat in de bestreden beslissing kan gelezen worden, niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij niet gemotiveerd zou hebben aangaande of geen rekening zou gehouden met de door haar raadsman *"verstuurde documenten*". In de bestreden beslissing is immers uitgebreid gemotiveerd over de "*schriftelijke tussenkomst van haar raadsman d.d. 10.10.2016"*. De aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht en zorgvuldigheidsplicht mist op dit vlak dan ook manifest feitelijke grondslag.

2.3.2.4. Waar verzoekster opwerpt dat de bestreden beslissing getuigt van een manifeste beoordelingsfout bekijkt de Raad het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3.2.5. Artikel 3 EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*." Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

2.3.2.6. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95, punt (b)).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van een verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Ook Dublinoverdrachten kunnen een schending van artikel 3 van het EVRM opleveren (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388; EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland). Uit de rechtspraak van het EHRM, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12 van 6 juni 2013), blijkt dat de omstandigheden in het ontvangende land in het kader van de Dublinverordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde:
"The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).
95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine)."

De beoordeling van het minimumniveau van hardheid is relatief en afhankelijk van de concrete omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, §28.)

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig moet worden gevreesd dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 3 van het EVRM.

2.3.2.7 Ook de rechtspraak van het Hof van Justitie is te dezen relevant.

Uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Departement getroffen in het licht van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (het Handvest) betreffende het 'verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen' en dat dus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, blijkt niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublincriteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II Verordening (thans de Dublin-III Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter "ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest" (cf. N.S. t. Secretary of Home Departement, 86) is de overdracht in strijd met die bepaling.

2.3.2.8. Het komt er dus kort gezegd op neer of er in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en opvang van asielzoekers voor zij die naar Frankrijk worden overgedragen op grond van de Dublin-III-Verordening en in het licht van de specifieke situatie van verzoekster, zwaarwegende gronden aangetoond worden of bestaan om aan te nemen dat verzoekster zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 EVRM/ artikel 4 van het Handvest bij een overdracht naar Frankrijk.

2.3.2.9. Verzoekster kan niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij geen onderzoek gedaan heeft over een mogelijke schending van artikel 3 EVRM/ artikel 4 van het Handvest in geval van haar overdracht aan Frankrijk. De verwerende partij beoordeelt immers blijkens de bestreden beslissing de door verzoeksters raadsman in zijn schrijven van 10 oktober 2016 aangebrachte elementen op grond waarvan hij de toepassing vroeg van de soevereiniteitsclausule en gaat de situatie in Frankrijk op het vlak van de asielprocedure en de opvang van asielzoekers uitgebreid na aan de hand van het recentst beschikbare AIDA-rapport over Frankrijk [European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Claire Salignat, Véronique Planès-Boissac, Barbara Joannon; "Asylum Information Database - Country Report: France"; up-to-date tot 27.11.2015], waarna ze besluit, "*Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest".*

2.3.2.10. Met haar theoretische uiteenzetting over artikel 3 EVRM/artikel 4 van het Handvest en een oplijsting van Europese rechtspraak dienaangaande toont verzoekster niet aan dat de verwerende partij *in casu* een manifeste fout zou gepleegd hebben bij de beoordeling van haar zaak in het licht van voormelde bepalingen en dat er wel degelijke is van systemische defecten in de asielprocedure in Frankrijk. Dit toont ze evenmin aan door de elementen die haar zaak kenmerken en die het voorwerp zijn geweest van een onderzoek en een beoordeling door de verwerende partij, louter opnieuw mee te delen.

2.3.2.11. Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing "*Betrokkene stelde verder ook zich te verzetten tegen een overdracht naar Frankrijk in het kader van Verordening 604/2013 op basis van het feit dat ze verre familieleden heeft wonen in Frankrijk en dat ze niet dicht bij hen wil wonen. Dit wordt ook verder verduidelijkt door de raadsman van betrokkene in zijn tussenkomst d.d. 10.10.2016 waarin wordt gesteld dat betrokkene omwille van een persoonlijke conflict met haar vader haar thuisland ontvluchtte en dat haar vader verschillende kennissen en familieleden heeft in Frankrijk. We merken desbetreffend op dat de loutere aanwezigheid van familieleden in een bepaalde lidstaat op zich niet voldoende grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het feit dat er verre familieleden van betrokkene in Frankrijk verblijven impliceert niet automatisch dat betrokkene ook effectief contact moet zoeken met haar familieleden of dat zij in de buurt van hen dient te verblijven. Daarnaast merken we op dat betrokkene zich in geval kan van persoonlijke veiligheidsproblemen omtrent haar in Frankrijk verblijvende familieleden kan wenden tot de bevoegde Franse instanties. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan ons inzien niet worden besloten dat de Franse instanties de betrokkene in geval van problemen inzake haar persoonlijke veiligheid niet de nodige bijstand en bescherming zouden bieden".* Met haar simpel betoog dat de verwerende partij hierbij geen rekening heeft gehouden "*met de context van de verschillende elementen van het dossier*", dat ze geschokt is door wat haar in Algerije overkomen is en dat ze vreest ontvoerd te worden door haar familie in Frankrijk en teruggebracht te worden naar Algerije, toont verzoekster niet aan dat deze overwegingen getuigen van een manifeste beoordelingsfout of kennelijk onredelijk zijn. Verzoekster uit verder nog kritiek op het feit dat de verwerende partij bewijzen

zou vragen aangaande de problemen die ze vreest met familieleden in Frankrijk, maar de Raad leest nergens in de bestreden beslissing dat de verwerende partij dergelijke bewijzen zou vragen.

2.3.2.12. De bestreden beslissing stelt, " *De raadsman van betrokkene stelde in zijn tussenkomst d.d. 10.10.2016 wel dat betrokkene aan een kwetsbaar profiel behoort en dat zij nood heeft aan psychotherapeutische zorg. We merken op dat betrokkene tijdens haar gehoor in België zelf geen melding maakte van problemen omtrent haar mentale gezondheidstoestand en dat de raadsman van betrokkene tevens ook geen medische attesten of andere documenten aanhaalt die deze gezondheidstoestand van betrokkene verder duiden of aantonen".* De pertinentie van deze overwegingen wordt niet onderuitgehaald door verzoekster door simpelweg aan te voeren dat afspraken maken met "*psychologische specialisten*" en het bekomen van medische attesten tijd vergt en dat dit doorkruist wordt door haar vasthouding in een gesloten centrum. De Raad wijst er nog op dat verzoekster tijdens haar Dublin-interview van 6 september 2016 verklaard had dat haar gezondheidstoestand *"goed*" is. Tot op heden liggen alleszins geen andersluidende medische attesten voor noch blijkt dat verzoekster verhinderd wordt om onderzocht te worden door een medicus. Verzoekster brengt alleszins ook niets in tegen de bestreden beslissing wanneer ze stelt, *"Desbetreffend verwijzen we tevens ook opnieuw naar het hierboven reeds vermelde AIDA-rapport dat stelt dat asielzoekers, net zoals andere burgers van derde landen, toegang hebben tot gezondheidszorg op basis van het systeem van de universele ziekteverzekering (CMU), waarbij asielzoekers tevens vrijgesteld zijn van de verplichting om minstens drie maanden in Frankrijk te hebben verbleven die voor andere burgers van derde landen wel van toepassing is. Daarnaast beschikt Frankrijk ook over het systeem van medische staatshulp (AME) na een verblijf van minstens drie maanden in Frankrijk. Dit laatste impliceert ook dat asielzoekers toegang hebben tot psychologische en psychiatrische hulp. Uit de elementen van het AIDA-rapport denken we dan ook te kunnen afleiden dat de toegang tot gezondheidszorg voor asielzoekers in Frankrijk geen dermate structurele problemen of tekortkomingen kent waardoor de overdracht van betrokkene zou leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zouden zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest".*

2.3.2.13. Verzoekster kan voorts de door de verwerende partij gedane beoordeling van de situatie in Frankrijk op het vlak van de asielprocedure en de opvang van asielzoekers, waarbij de verwerende partij blijkens de bestreden beslissing verwijst naar het AIDA-rapport over Frankrijk, waarbij de stand van zaken tot 27 november 2015 wordt weergegeven, niet onderuit halen door opnieuw te verwijzen naar en te citeren uit een rapport *« DROIT D'ASILE EN FRANCE: CONDITIONS D'ACCUEIL ÉTAT DES LIEUX*" dat dateert van 2012, dat haar raadsman al ter kennis had gebracht aan de verwerende partij via zijn schrijven van 10 oktober 2016 en dat besproken wordt in de bestreden beslissing.

2.3.2.14. Verzoekster kan niet dienstig in haar verzoekschrift opwerpen, "*DVZ verwijst ook naar een rapport van Commissaris van de Rechten van de Mens*" en vervolgens aanhalen dat dit verslag de situatie in Frankrijk als dramatisch beschrijft. Immers kan in de bestreden gelezen worden, "*De raadsman van betrokkene verwijst in dit verband ook naar een verslag van de Commissaris voor de Rechten van de Mens waaruit blijkt dat de Franse situatie dramatisch blijft en maakt hij melding van systemische defecten die het risico op een onmenselijke behandeling aanduiden."* Het is dus de raadsman van verzoekster zelf die dit rapport had aangehaald in zijn schrijven van 10 oktober 2016, waarop de verwerende partij dan antwoordt door te verwijzen naar het AIDA-rapport over Frankrijk. Verzoekster kan niet dienstig de beoordeling van de verwerende partij onderuit halen en concluderen dat er sprake is van systemische defecten waaraan de Franse overheid het hoofd moet bieden, door opnieuw de elementen te herhalen die haar raadsman had voorgelegd aan de verwerende partij voordat de bestreden beslissing getroffen werd. Dit kan evenmin aangetoond worden door te verwijzen naar een schorsingsarrest van de Raad van januari 2016 dat handelt over een vreemdeling die naar het oordeel van verzoekster gelijkaardige rapporten had aangebracht over Frankrijk. Verzoekster gaat er immers aan voorbij dat de betrokken vreemdeling wel een medisch rapport had neergelegd dat gewag maakte van diens medische problemen.

2.3.2.15. Verzoekster valt er ten slotte over dat de bestreden beslissing geen gewag maakt van recente krantenartikels over de situatie in Frankrijk die ze aan de verwerende partij heeft overgemaakt. Te dezen dient de Raad op te merken dat krantenartikels geen objectieve en diepgravende vaststellingen doen waaruit een risico op een schending van artikel 3 EVRM/artikel 4 van het Handvest kan worden afgeleid voor Dublin-terugkeerders en de verwerende partij kan dus niet verweten worden hieromtrent niet gemotiveerd te hebben.

2.3.2.16. Concluderend, er zijn geen aanwijzingen van een dreigende schending van artikel 3 EVRM/ artikel 4 van het Handvest bij verzoeksters overdracht aan de Franse autoriteiten. Verzoekster is een alleenstaande jonge vrouw van 24 jaar die tijdens haar Dublin-interview van 6 september 2016 verklaard heeft dat haar gezondheidstoestand "*goed*" is. Verzoekster brengt niets concreets in tegen de in de bestreden beslissing gedane beoordeling van de door haar aangevoerde problemen met betrekking tot haar familieleden in Frankrijk. Verzoekster kan de door de verwerende partij gedane beoordeling van de situatie in Frankrijk op het vlak van de asielprocedure en de opvang van asielzoekers - die blijkens de bestreden beslissing geschied is aan de hand van een AIDA-rapport dat een stand van zaken geeft tot november 2015 - niet onderuit halen, noch door te verwijzen naar krantenartikels, noch door te verwijzen naar elementen die ze reeds eerder ter kennis had gebracht van de verwerende partij via haar raadsman en die in de bestreden beslissing beoordeeld worden, noch door haar overtuiging dat ze in Frankrijk op straat terecht zal komen en aldaar geen kwalitatieve asielprocedure zal kunnen doorlopen, als ze al geregistreerd geraakt. Ook al zijn er mogelijks opmerkingen te maken over de opvangvoorzieningen, de asielprocedure en ook de asielwetgeving in Frankrijk, kan er aan de hand van de beschikbare informatie niet worden gesteld dat er sprake is van ernstige systemische tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor Dublin-terugkeerders of dat er sprake is van omstandigheden in Frankrijk die hen systematisch als groep viseren of voor hen een niveau van hardheid vertonen dat valt binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. Te noteren valt nog dat het UNHCR tot op heden geen oproep heeft gedaan aan de EU-lidstaten om geen asielzoekers meer terug te sturen naar Frankrijk in het kader van Dublin III. Hieraan hecht het EHRM blijkens zijn arrest in de zaak Mohammadi t. Oostenrijk (nr. 71932/12) van 3 juli 2014 veel belang: "*69. Moreover, the Court notes that the UNHCR never issued a position paper requesting EU member States to refrain from transferring asylum seekers to Hungary under the Dublin II or Dublin III Regulation (compare the situation relating to Greece discussed in M.S.S. v. Belgium and Greece, cited above, § 195, and the UNHCR recommendation of 2 January 2013 to halt transfers to Bulgaria).*"

Het enig middel is prima facie ongegrond en dus niet ernstig. Deze vaststelling volstaat om huidige vordering te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 20 oktober 2016 door:

mevr. M. EKKA,	kamervoorzitter,
mevr. H. CALIKOGLU,	toegevoegd griffier.
De griffier,	De voorzitter,
H. CALIKOGLU	M. EKKA